

„Zar ste jednom čuli gde se kaže da je muzika najprivlačnija moć u svetu?... I kada je razumljiva, i kada je polurazumljiva, i kada je sasvim nerazumljiva, pesma i muzika su uvek jedna misteriozna i neodoljiva sila. Zašto to, ako ne zato što nas one dovode doma, podsećaju na prvobitnu, da, na bitnu domovinu našu. Na prvi glas; na prvu reč; na prvu pesmu... Samobitnu božansku reč, i da je od Nje i kroz Nju postao sav svet, kao njen odjek...“

Tako je u svojim „Novim besedama pod Gorom“ govorio vladika Nikolaj Velimorović, veliki srpski duhovnik i mislilac, o savršenom skladu tonova, tj. muzici.

Njegovo mišljenje o muzici deli i Novosađanin Miloš Maksić (22), klarinetista i gajdaš, student Departmana za biologiju, Prirodno-matematičkog fakulteta, Univerziteta u Novom Sadu, koji, uz kraći prekid, jedanaest godina druguje sa klarinetom, a nešto više od godinu dana sa gajdama.

Miloš Maksić je posle završene niže Muzičke škole „Isidor Bajić“, odsek klarinet, u klasi profesora Đure Petea, na kratko prekinuo bavljenje muzikom. Da li je uzrok tome bio neadekvatan instrument, dvoumljenje šta posle, ili nedostatak elana, tek kao učeniku Gimnazije „Laza Kostić“, ukazala mu se prilika da započeto nastavi. Zahvaljujući susretu sa dirigenticom hora "Ljube" (rođenom iz ljubavi prema muzici i životu), profesoricom Teodorom Dodom Pfajfer, došao je u kontakt sa etno psmama, sa etno aranžmanima, i zahvaljujući njoj ponovo uzeo klarinet u ruke i zainteresovao se ponovo za sviranje. Prvo su to bili angažmani u školskom i mađarskom orkestru, a od 2009. godine i u folklornim društvima, prvo u ansamblu „Etnopediji“ u okviru KUD „Svetozar Marković“, zatim u KUD „Neven“, i na kraju u SKUD „Železničar“ i orkestru „Vila“, gde su mu nesebičnu pomoć pružili umetnički rukovodilac „Vile“, Milorad Lonić, vođa orkestra Dragan Narančić, kao i profesor klarineta i tradicionalnih instrumenata Nebojša Burić.

-Zahvaljujući radu sa svima njim sam ponovo zavoleo klarinet i već 2011. godine sa ansamblom sam imao puno značajnih nastupa, između ostalih koncerte u SNP-u i Domu sindikata sa AKUD „Žikica Jovanović Španac“ iz Beograda. solistički nastup sa orkestrom u Studiju „M“, kao i na godišnjem koncertu u SNP-u. Danas sam proširio saradnju na još nekoliko ansambala, ali ni jedan orkestar, niti ansambal nisam napustio, niti to planiram, jer planiram da se ovim još dugo bavim, dok god mi muzika i druženje, koje je neraskidivo vezano sa njom, pricinjavaju zadovoljstvo - rekao je Miloš Maksić, kojeg pozivaju i drugi orkestri, a on prihvata, kao što je Orkestar braće Martić, koji vodi Milenko Matić, student završne godine etnomuzikologije AUNS.

Još jedan iskorak u nepoznato, Miloš je napravio 2013. godine, zahvaljujući Miloradu Loniću. Pošto je Dragiša Antić, gajdaš i solista na narodnim instrumenstima otišao, Miloš se prihvatio tog izazova, koji se uklapa u njegovu želju, da nauči da svira što više tradicionalnih

instrumenata.

-Kada sam počinjao da sviram gajde, prvo mi je Milorad Lonić dao sugestije, zatim kolega Milorad Mirčić, pa igrač u izvođačkom sastavu „Vile“ Dragiša Antić i na kraju Slobodan Trkulja. Od svakog sam „pokupio“ po nešto, ali pre svega svakodnevno vežbao po sat-dva - dodaje Miloš Maksić, zadovoljan što je tako brzo savladao ovaj tradicionalni srpski instrument specifičnog i jedinstvenog zvuka, koji ume da općini i zavede, pa već ima i zapažene solističke nastupe.

Ove godine Ansambli „Vila“ su aktivniji nego obično, jer se nalaze u godini jubileja. Nizom koncertara povodom 80-togodišnjice trajanja, pamtiće se i po Miloševim solo nastupima, kao što je bio nastup sa Tamburaškim orkestrom „Vile“ pod rukovodstvom profesora Ivana Saba, 30. marta, kada je izveo kompoziciju „Baba Đurđa“ prvi put sa Tamburaškim orkestrom. Ova kompozicija se ranije izvodila samo uz pratnju narodnog orkestra, pre 18 godina ju je izveo Slobodan Trkulja, kao član AKUD „Sonja Marinković“, i sada je došao red na Miloša da je izvede, ali u sasvim drugačijem aranžmanu.

Šta je to što ga je privuklo ovoj vrsti muzike? Miloš rezimira da je to jedna sasvim druga vrsta muzike, sasvim drugi repertoar, ali i sasvim drugačija atmosfera koja vlada, kako na probama, tako i na koncertima.

Miloš Maksić svoju budućnost vidi u muzici, ne isključujući ni mogućnost da se pronade u nekoj grani biologije, koju planira da završi u toku sledeće godine, ali za sada je muzika ta koja je prioritet. Jer, muzika je muzika, bez obzira što se relativno mali broj ljudi u Srbiji bavi ovom vrstom, bilo kao igrači ili muzičari pri kulturno-umetničkom društvu „definitivno to je nešto što je tradicija našeg naroda, pa nemamo pravo da je zapostavljamo, a kamo li odričemo“.

Kaže se da je „bolje prodati zemlju nego odreći se običaja svog naroda“. Narodno srpsko stvaralaštvo, i gajde kao neraskidivi deo tradicije srpskog folklora, iako trenutno nemaju mnogo poklonika, zahvaljujući mladim i predanim ljudima, kao što je Miloš Maksić, biće otrgnute od zaborava i ući prvo u sve ansamble, u muzičke škole i u kuće, što je najvažnije.